

Πευκωμα

4718

ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΟ
ΠΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΣΤΑΔΙΩΝ

ΣΤΑΥΡΟΣ Ι. ΨΩΔΥΡΑ

1866 - 1921

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ

ΣΤΑΥΡΟΥ Ι. ΒΟΥΤΥΡΑ

ΙΔΡΥΤΟΥ ΤΟΥ „ΝΕΟΛΟΓΟΥ“

ΛΕΥΚΩΜΑ

ΣΤΑΥΡΟΣ Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

Stavros

Η ΕΠΙ ΤΗ
ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΙ
ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ
ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ
ΣΤΑΥΡΟΥ Ι. ΒΟΥΤΥΡΑ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΕΞΕΔΩΚΕ ΤΗΝ ΕΞΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΝ

Τοῦ Ἰδρυτοῦ καὶ πολιτικοῦ διευθυντοῦ καὶ ἀρθρογράφου τοῦ **Νεολόγου** Κωνσταντινουπόλεως κ. Στ. Ἰ. Βουτυρᾶ συμπληρώσαντος ἤδη πεντηκονταετίαν τοῦ δημοσιογραφικοῦ αὐτοῦ σταδίου, πλείστοι τῶν παρακολουθούντων τοὺς ἀγῶνας τοῦ ἀνδρὸς ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς καὶ αἰσίας λύσεως τῶν ἐθνικῶν ζητημάτων, συνελθόντες κατήρτισαν ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν ὑπογεγραμμένων πρὸς διοργάνωσιν ἐορτῆς τιμητικῆς τοῦ γηραιοῦ πρωταθλητοῦ τῆς δημοσιογραφίας.

Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη, συντόμως ἐπιληφθεῖσα τοῦ ἀνατεθέντος αὐτῇ καθήκοντος ὤρισεν ἐν πρώτοις ἡμέραν τῆς τελετῆς ταύτης τοῦ πνεύματος τὴν ἡμέραν τῆς δογματικῆς ἐορτῆς τοῦ πρωτάνεως τῆς ἑλληνικῆς δημοσιογραφίας, ἧτοι τὴν 14 Σεπτεμβρίου, τόπον δὲ τελέσεως αὐτῆς τὸν Ἑλληνικὸν Φιλολογ. Σύλλογον.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἑορτὴ καὶ πανήγυρις αὕτη εἶνε οὐχὶ μόνον τοῦ δι' αὐτῆς τιμωμένου ἀνδρός, ἀλλ' ἐν γένει τῆς δημοσιογραφίας αὐτῆς καὶ ἑορτῆ μᾶς ἰδέας, ἡ ἐπιτροπὴ ἔγνω νὰ ἐπικαλεσθῆ ὑπὲρ αὐτῆς γενικῶς τὴν ἠθικὴν συμμετοχὴν καὶ σύμπραξιν πάντων ἐκείνων, ὅσοι ἐκτιμῶσι τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας, ἃς παρέσχε τῷ Ἐθνῷ καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ μακρὰ, ἐπίπονος καὶ εὐδυνεϊδῆτος δημοσιογραφικὴ δρᾶσις. Τοιοῦτοι δὲ εἶνε, ὡς πεπεσμένοι, πάντες οἱ Ἕλληνες.

Πρὸς παλλούσας ἐξ εὐγενῶν αἰσθημάτων καρδίας καὶ φιλογενεῖς ἄνδρας, κατανοοῦντας τὴν σημασίαν τῆς προαγγελλομένης ἑορτῆς, ἀποιεόμενοι, οὐδόλως ἀμφιβάλλομεν διὰ τὰ ἀποδείξωσιν οὔτοι διὰ γνώσκουσι νὰ τιμῶσι τοὺς ἀξίους τιμῆς, τοὺς τὴν φίλην πατρίδα σθεναρῶς ὑπηρετήσαντας.

Ἐπὶ τῇ πεποιθήσει ταύτῃ, διατελοῦμεν μετ' ἄκρας πρὸς ὑμᾶς τιμῆς.

Ἡ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

✠ Ὁ Ἄριστος Γερμανός, πρόεδρος, ✠ Ὁ Αἴγιος Ἰωακείμ, Εὐθελία Ἀδάμ, Ὁδ. Ἀνδρέαδης, γραμματεὺς, Γ. Ἀποστολίδης, Μ. Αὐθεντόπουλος, Ἰωακείμ Βαλοβάνης, Δ. Βαρσάμης, Κ. Γαλάνης, Κ. Α. Γεράρδος, Χρ. Δελῆς, Στ. Θωμάρετης, Θ. Καβαλλίερος, Μαρκουῖζος, Ἀ. Καλωταῖος, Μ. Καραβοκυρός, Π. Κεῖσιουλος, Ἰω. Κεχαγιόγλου, Ἀλ. Χ. Κισσούλογος, Ἰω. Κωνσταντινίδης, Κ. Μακρίδης, Ν. Μακρίδης, Ν. Μαργαρίτης, Τ. Σγουρδαῖος, Κ. Σπατούδης, Ἰω. Χρυσοφίδης.

Ο ΝΕΟΛΟΓΟΣ

1868

Ὁ Νεολόγος δὲν ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ἐκδοθεῖσα ἑλληνικὴ ἐφημερὶς ἐν Κωνσταντινουπόλει· προηγήθησαν αὐτοῦ ἄλλαι ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες, ἀλλ' οὐδεμία τῶν προεκδοθεισῶν κατέλαβεν ἢν αὐτὸς θέσιν, ἐκτίσαστο ἢν αὐτὸς σημασίαν ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου Σταύρου Ἰ. Βουτιρᾶ τῇ 23 Ἰουλίῳ 1866, ἦτοι δέκα ἔτη περὶ τοῦ, ἕξ οὖν, ἀπὸ τῆς συνθήκης τῶν Παρισίων, ἐπέπνευσε πνεῦμα ἐλευθερίας τινὸς ἐν τῇ βασιλίδι τῶν

πόλεων, οἱ δὲ Ἕλληνες ἠρξάντο πως βουλευόμενοι περὶ τε τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν αὐτῶν πραγμάτων, ἀποδεικνύοντες τὰ ἀείποτε διακρίναντα αὐτοὺς φιλογενῆ αἰσθήματα, αἰσθήματα κατὰ τοσοῦτον μάλιστα ζῶηρά, καθ' ὅσον τὸ κράτος τοῦ ἐμπορίου ἐνταῦθα αὐτοῖς ἀνῆκεν, ἡ δὲ πνευματικὴ κίνησις παρ' αὐτῶν ἐξωγονεῖτο. Ἡ ἔκδοσις λοιπὸν ἐφημερίδος σοβαρᾶς, συντασσομένης ἐπιμελῶς καὶ σθένος ἐν τοῖς ἐθνικοῖς ζητήμασι φανερούσης, ἔτυχεν εὐθὺς ἀμέσως τῆς δεουσίας

προσοχής, εκτιμήσεως και υποστηρίξεως, ήδη μάλιστα, ὅτε μετ' ὀλίγον τοῦ τέως ἐκδίδοντος αὐτὸν συνεταιρισθέντος τὸ μὲν πρῶτον μετὰ τοῦ Γεωργίου Βαφειάδου, εἶτα δέ, τὸ 1867, μετὰ τοῦ τότε δημοσιεύοντος ἑτέραν ἑφημερίδα, τὴν *Ὁμόνοια*, Ἰωάννου Ἀ. Βρετοῦ. Ἔνεκα τοῦ τελευταίου συνεταιρισμοῦ τούτου ὁ *Νεολόγος* ἐξεδόθη ἐπὶ τινα χρόνον ὑπὸ τὴν ἑπωνυμίαν *Νεολόγος καὶ Ὁμόνοια*. Τοῦ ἀρσενικοῦ ὁμως ἐπικρατεστέρου τοῦ θηλυκοῦ ὄντος, παρηγκωνίσθη τὸ θηλυκὸν καὶ ἐπεκράτησεν ὁ ἀρσενικὸς *Νεολόγος*, ἀλλὰ καὶ ἡ ὁμόνοια ἐγκαθιδρύθη ἐν τοῖς τρισὶ συνεταιρίοις, οἵτινες οὕτως ἀπήρτισαν τὴν περίπτυστον γενομένην τριάδα τῶν τριῶν Β, τριάδα ἀναδείξασαν τὸν *Νεολόγον*, ἐφ' ᾧ καὶ οὗτος ἀπεκλήθη Πανελλήνιον φύλλον ὑπὸ τῶν τότε δρῶντων ἐπιφανῶν ἀνδρῶν. Ὁ ἰσχυρὸς δὲ συνεταιρισμὸς τῶν τριῶν Β διήρκεσε μέχρι τοῦ ἔτους 1881, ὅτε διελύθη καὶ ἐσχηματίσθη ἑτέρα ἐταιρεία, προσληφθένος συνεταιρίου ὑπὸ τοῦ κ. Στ. Βουτυρᾶ τοῦ ἐν Σμύρῃ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δημοσιογράφου τος Γρηγορίου Καρύδου. Ἄλλ' ὁ συνεταιρισμὸς οὗτος ἦν βραχύβιος, ἔτος μόνον διαρκέσας, μεθ' ὃ ἐναπέμεινε μόνος κύριος τοῦ *Νεολόγου* ὁ ἀναπόσπαστος ἀπ' αὐτοῦ κ. Στ. Ἰ. Βουτυρᾶς. Μικρὸν δὲ πρὸ τοῦ βροτολοιοῦ παγκοσμίου πολέμου, τὸ 1918, ἐξεχώρησεν οὗτος τὸν *Νεολόγον* τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ κ. κ. Ἀλεξάνδρῳ Βουτυρᾶ καὶ Κωνστ. Βουτυρᾶ, οἵτινες τελευταῖον παρεχώρησαν τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ τοῖς κ. κ. Κ. Γ. Μακρίδῃ καὶ Ἀριστ. Ἰ. Αἰγίδῃ, τηρήσαντες αὐτοὶ τὴν ἰδιοκτησίαν.

Ὁ *Νεολόγος* ἐπὶ τινα χρόνον, ἀπὸ τοῦ 1897, ἔνεκα τῶν τότε γεγονότων, ἐξεδόθη ἐν Ἀθήναις μέχρι τοῦ 1899, ὅτε ἐξεχωρήθη δυσὶν ἑτέροις δημοσιογράφοις, ἐπανέτειλε δὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 25 Ὀκτωβρίου 1918, ἐν ἧ καὶ μέχρι σήμερον τακτικῶς ἐκδίδεται.

Πρὸς τῇ ἑφημερίδι ἐξεδόθησαν, οἷονεὶ ὡς παραρτήματα αὐτῆς, τὸ 1869 τὸ Λεξικὸν τῆς Ἱστορίας καὶ Γεωγραφίας, ἀποπερατωθὲν τὸ 1892. Κατὰ τὸ 1877 ἐξεδόθη, διαρκέσασα ἐπὶ ἔτος, ἡ *Σαββατῖα Ἐπιθεώρησις* τοῦ *Νεολόγου* καὶ ἀπὸ τοῦ 1893 μέχρι τοῦ 1896 ἡ *Ἐβδομαδιαία*, ἀμφοτέρω περιδικὰ πολλοῦ λόγου ἄξια.

Ὁ *Νεολόγος* ἅμα τῇ ἐκδόσει αὐτοῦ εὐρέθη πρὸ τῆς ἐξεγέρσεως τῆς μάρτυρος Κρήτης τὸ 1866, ὅτε σωφρόνως, ἀλλὰ μάλιστα σθεναρῶς ἐξέθετε τὰ κατ' αὐτήν. Ἄρθρον δὲ αὐτοῦ ἐπιγραφόμενον «Παλίρροια ψευδολογιῶν» ἐπήνεγκεν αὐτῷ εἰκοσιπεντάλιρον ποινήν. Ἔτερον ἄρθρον «περὶ τοῦ προγράμματος τῶν *Νεοτούρκων*», κατὰ τὸ 1868 δημοσιευθὲν, εἶνε ἄξιον ἰδίας μνείας, ἅτε προσημαῖνον τὴν ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ προγράμματος αὐτῶν ἐπιτάχυνσιν τῆς πτώσεως τοῦ τουρκικοῦ κράτους, ἦν μόνη ἡ ἰσοπολιτεία ἠδύνατο νὰ προλάβῃ, ἐρειδομένη ἐπὶ τῆς φιλίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὲρ ἧς συνηγόρει καὶ ἦν ἐπιφανεῖς πολιτικοὶ τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους ἀπεδέχοντο.

Διεκρίθη δὲ ὁ *Νεολόγος* καὶ κατὰ τὸν ὑπὲρ τοῦ βουλγαρικοῦ σχίσματος ἀγῶνα, ἄρθρα ἐμβριθῆ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως δημοσιεύσας, κατὰ τῆς ὑπὸ τοῦ πανσλαβισμού μάλιστα διενεργουμένης προπαγάνδας καὶ ἐπιδιωκομένης ἐξαπλώσεως. Ὅτε δὲ κατὰ τὸ 1884 ἀνέκυψε δεινὸς ὁ ἀγὼν τῶν προνομίων τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ *Νεολόγος* ἐπρωτοστάτησε καὶ πάνοπλος ἀληθῶς κατῆλθεν εἰς τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ αὐτῶν. Αὐθις δὲ ὅτε κατὰ τὸ 1890 ἀνεφάνησαν, μετὰ θάρρους ὑπερημύνατο τῶν δικαίων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους καὶ ἠτύχησε νὰ ἴδῃ τὸν ἀγῶνα αὐτοῦ ἐπιστεφθέντα.

Ἄλλ' ὅτε αἱ στρατιαὶ τῆς μεγάλης καὶ πανισχύρου Ρωσίας κατὰ τὸ 1878 ἠπείλησαν τὴν κα-

τάληψιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, προληφθεῖσαν διὰ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀγγλικοῦ στόλου πρὸ τῶν Πριγκιπωνήσων, καὶ συνετάχθη ἡ τουρκορρωσικὴ συνθήκη τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, ὁ *Νεολόγος* διὰ σειρᾶς ἄρθρων κατέδειξε τὰς μεγάλας συνεπείας αὐτῆς καὶ τὴν ὑποδούλωσιν πολυπληθῶν Ἑλλήνων εἰς τὸν σλαβισμόν, τῶν ἄρθρων δὲ τούτων ἐγένετο μνεία καὶ ἐν τῇ Κυανῇ τῆς Ἀγγλίας Βίβλῳ. Τότε δὲ καὶ τὰ προεδρεῖα τῶν Συλλόγων Φιλολογικοῦ, Θρακικοῦ, Ἡπειρωτικοῦ καὶ τῆς Μακεδονικῆς Ἀδελφότητος συνελθόντα ἀπεφάσισαν τὴν σύνταξιν ὑπομνήματος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν τοῖς ἀρχαίοις αὐτῶν στατιστικῶν. Τὴν σύνταξιν δὲ τοῦ ὑπομνήματος τούτου ἀνέθηκαν τῷ ἀρχισυντάκτῃ τοῦ *Νεολόγου*, ὡς τὰ μάλιστα μεμελετημένῳ. Οὗτος συνέταξε τὸ ὑπόμνημα, ὅπερ μεταφρασθὲν εἰς τὴν γαλλικὴν ἐπεδόθη τοῖς πρεσβευταῖς τῶν μὴ ἐμπολέμων Μεγάλων Δυνάμεων. Δύναται δὲ τις νὰ εἴπῃ ὅτι τὰ ἄρθρα τοῦ *Νεολόγου* καὶ τὸ τῶν Συλλόγων ὑπόμνημα ὑπῆρξαν ἡ βάσις τῆς πολυκρότου ἐγκυκλίου τοῦ μαρκησίου Σαλισβουρῆ, ἣτις κατέλυσε τὴν συνθήκην τοῦ Ἁγίου Στεφάνου καὶ ἀνεστύλωσε τὴν τοῦ Βερολίνου.

Καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ ὑπερπεντηκονταετὲς ἀγωνιῶδες στάδιον τοῦ *Νεολόγου*, ὅπερ συνδέεται τῷ κ. Σταύρῳ Βουτυρᾷ, πολιτικῷ αὐτοῦ διευθυντῇ καὶ ἀρχισυντάκτῃ. Ἐγένοντο δὲ καθ' ὅλον τὸ διάστημα αὐτοῦ ὡς πλεῖστοι συνεργάται αὐτοῦ ἐπιφανεῖς ἄνδρες, οἳ οἱ ἀοίδιμοι Κωνσταντῖνος (Βαλλιᾶδης), Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, Κυζίκου Νικόδημος, Ἡρακλείας Γρηγόριος, Δέρκων Νεόφυτος, Ἀμασειᾶς Ἀνθιμος (Ἀλεξούδης), Πελαγονίας Ἰωακεῖμ (Φορόπουλος), οἱ μητροπολίται Νικαίας Βασίλειος (Γεωργιάδης), Ἀμασειᾶς Γερμανὸς (Καραβαγγέλης), οἱ μακαρῖται Δ. Ζαμπακός, Κ. Καραπάνος, Γ. Ζηνόπουλος, Σωκράτης Τζιβανόπουλος,

Σπ. Μαυρογένης πασᾶς, Ξεν. Ζωγράφος, Γ. Lafon, Δ. Μαλλιᾶδης, Ἡλίας Γ. Βαλσαμάκης, Ἄν. Τάγης, Φίλιππος Τάγης, Κ. Καλλιᾶδης, Μ. Ἰ. Κεφάλας, Κ. Παρίτσης, Ἰ. Ζίφος, Ἰ. Γκιῶν καὶ οἱ κ. κ. Γ. Ἀποστολίδης, Μ. Καραβοκυρός, Ἰωακεῖμ Βαλαβάνης, Π. Παπαρρούσης καὶ ἄλλοι.

Τακτικοὶ δὲ συντάκται ἐγένοντο οἱ ἀείμνηστοι Λεων. Χέν, Σίμων Ἀποστολίδης, Παναγ. Θωμᾶ, Εὐάγγ. Ἀμαξόπουλος, Δ. Γ. Μοστράτος, Ἀριστ. Ρούκης, Κλ. Τριαντάφυλλος, Ἀγ. Γιαννόπουλος Ἡπειρώτης, Δ. Γρ. Καμπούρογλους, Ἀθ. Παπαδόπουλος Κεραμεύς, Ἰ. Καραβασίλης καὶ οἱ κ. κ. Μ. Ε. Μιχαλόπουλος, Σπ. Παγανέλης, Κ. Χρυσafίδης, Δημ. Τσάντσαρης, Ἀντ. Γραμματόπουλος, Ὀδ. Ἀνδρεάδης, Γ. Λαζαρίδης, Ν. Γ. Μακρίδης, Π. Γεωργιάδης, Ν. Βαβέας, Μιλτ. Βλασίδης, Ἀλ. Βουτυρᾶς, Κ. Γ. Μακρίδης, Ἀριστοκλῆς Ἰ. Αἰγίδης.

Τοιοῦτος ἐγένετο ὁ ὑπερπεντηκονταετὲς βίος τοῦ κρατίστου τῶν ἀνὰ τὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολὴν ἑλληνικοῦ ὄργανου, ἀείποτε καὶ ἐν πᾶσιν ὑπερμαχίσαντος τῶν ἑλληνικῶν δικαίων παρ' ὄλους τοὺς ἀντιξοὺς καιροὺς καὶ βλέποντος ἤδη δικαίως τοὺς ἀγῶνας ἐκείνους θριαμβεύσαντας καὶ θριαμβεύοντας, τοῦ δὲ ἴδρυτοῦ αὐτοῦ Σταύρου Βουτυρᾶ ἀγαλλομένου ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἔθνους καὶ φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἔθνῶν καὶ δόξαν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

ΕΥΘΑΛΙΑ ΑΔΑΜ

Τῷ σεβαστῷ μοι κ. Σταύρῳ Βουτυρᾷ

Εἰς τοὺς ὕμνους τῆς τιμῆς, τοὺς ὁποίους σοὶ τονίζει ἡ φιλόκαλος λύρα τῶν ἀριστέων τοῦ Γένους, ἠθέλησα νὰ ἐνώσω καὶ ἐγὼ ἓνα τόνον εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸ σεπτὸν πρόσωπόν σου, ἓνα τόνον θαυμασμοῦ πρὸς τὴν εὐεργετικὴν σου σταδιοδρομίαν καὶ ἐζήτησα ἀπὸ τὸν Θεὸν πνοὴν διὰ νὰ ὑμνήσω μετὰ τῶν ἄλλων τὸ ὑπέροχον ἐθνικόν σου κήρυγμα, γενναῖε σημαιοφόρε τῆς ἑλληνικῆς ιδέας. Ἄλλ' ἡ ἄτεχνος χεὶρ μου δὲν ἠδυνήθη νὰ κρούσῃ τὴν λύραν καὶ ἡ ἀσθενὴς φωνή μου εἶπε δειλή: Λύρα πτωχὴ δὲν ψάλλει ἀγῶνας ἡρώων, σιγᾶ καὶ θαυμάζει.

Κι' ἐγὼ κλίνω εὐλαβῶς, ἀσπάζομαι τὴν σεβασμίαν χεῖρα, ἡ ὁποία ἐπὶ πεντηκονταετίαν καὶ πλέον τόσον σθεναρῶς ἐκράτησε καὶ εἰσέτι κρατεῖ τὸν πυρσὸν τῆς Ἑλληνικῆς παλιγγενεσίας, θαυμάζω καὶ σιωπῶ.

ΑΘΗΝΩΝ ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Μετέχω εὐφροσύνως τῆς ἐορτῆς, ἣν ὀργανώσατε εἰς τιμὴν τοῦ διαπρεποῦς δημοσιογράφου κ. Σταύρου Βουτυρᾷ, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει πεντηκονταετοῦς δημοσιογραφικοῦ σταδίου.

Οἱ ἀγῶνες αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ Γένους καὶ τῆς Ἐκκλησίας κατέστησαν αὐτὸν πανελλήνιον προσωπικότητα.

Δόξη αὐτῷ ὁ Κύριος τὴν εὐτυχίαν νὰ ἴδῃ, ἐπὶ τῶν ἐπάλλξεων τῆς Δημοσιογραφίας ἔτι ἱστάμενος, τὴν ὀλοκληρωτικὴν τοῦ Ἔθνους ἀποκατάστασιν, εἰς ἣν ἀφιέρωσεν ὅλον τὸν πλοῦτον τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ ἐπὶ ἡμῖν καὶ πλέον αἰῶνος.

ΑΜΑΣΕΙΑΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Κήρυξ ἐνθουσιώδης τῆς ἐθνικῆς ιδέας καὶ ἔμπλεως φλογερᾶς φιλοπατρίας ὁ κ. Βουτυρᾷς ἐπαιδαγώ-

γησε με τὸν γλαφυρὸν κάλαμόν του δύο ὀλοκλήρους γενεάς, καὶ ὑπερημύνθη τῶν ἐθνικῶν δικαίων ἡρωϊκῶς πάντοτε εἰς ὅλας τὰς περιπετείας τοῦ Ἑθνους.

Εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Βουλγαρικοῦ σχίσματος, κατὰ τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ Α' καὶ Β' Ψευδοσυντάγματος ἐν Τουρκίᾳ, εἰς τὴν κρίσιν τοῦ προνομιακοῦ ζητήματος καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς φάσεις ὑπῆρξεν ὁ ἔξοχος τοῦ Ἑθνους ἱεραπόστολος, ἀλλὰ καὶ διαπρύσιος ἱεροφάντης τῆς Ἐκκλησίας, ἀναδειχθεὶς ἐκ πεποιθήσεως κληρικόφρων καὶ παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς ἀγωνιζομένης Ἱεραρχίας, ἐφ' ἧς ἀπέκτησε δικαιώματα εὐγνωμοσύνης ἀναπαλλοτριώτα.

Καὶ ὅταν ἐσχάτως ἡ παγκόσμιος Τιτανομαχία ἐπέστυπε τὰ δίκαια τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀπὸ τὸ σκότος τοῦ γήρατός του ἐσπινθηροβόλησαν καὶ πάλιν οἱ ὀφθαλμοὶ του, καὶ ἀνεκαινίσθη ἐξαίφνης ὡς ἀετοῦ ἡ νεότης του, καὶ ἠκούσθη καὶ πάλιν ὁ Γερολέων μετὸν βαθὺν βρυχηθμόν του ὑπεραμνόμενος σθεναρῶς τὰ ἐθνικὰ ἰδεώδη, καὶ μεταξὺ τῶν φίλων του ἐπαναλαμβάνων ὑπερηφάνως «Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοὶ μου».

Ἡ Θεία Πρόνοια, ἣτις ἐπέκλωσεν αὐτῷ τὰς ἡμέρας ταύτας, καὶ ἠξίωσεν αὐτὸν νὰ ἐπιζήσῃ τῶν μεγάλων κοσμοϊστορικῶν γεγονότων, ἃς χαρίζῃ αὐτῷ μακρότητα ἡμερῶν πρὸς ἐπιβράβευσιν τελείαν τῶν ὀνείρων καὶ τῶν ἀγώνων του μέχρις οὗ ἴδῃ τὸν Ἰκτῖνον τοῦ Παρθενῶνος σφίγγοντα τὴν χεῖρα τοῦ Ἰσιδώρου τῆς Ἐπταλόφου, καὶ τότε ἃς εἶπῃ τὸ Γραφικόν : «Τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα, λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὁ δίκαιος κριτὴς».

ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ

Στρατιώτης ὁ ἀληθὴς δημοσιογράφος μάχεται ἐπὶ τῶν ἐπάλλξεων τῶν ἐθνικῶν καὶ κοινωνικῶν ἱερῶν, σθεναρῶς ὑπεραμνόμενος αὐτῶν. Ὑφιστάμενος δὲ δοκιμασίας καὶ πληττόμενος ἔτι, ἀναζωογονεῖται καὶ, ἀλκιμώτερος γινόμενος, περιβάλλεται τὴν ἀπαστράπτουσαν ῥομφαίαν τοῦ δικαίου, ἐντείνει τὸν ἀγῶνα καὶ οὕτω δέχεται τὸν τῆς νίκης στέφανον. Τοιοῦτος ἐγένετο ὁ Σταῦρος Βουτυρᾶς.

ΜΠΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

Ἄνταποκρινόμενος προθύμως εἰς τὴν εὐγενῆ καὶ τιμητικωτάτην πρόσκλησιν τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Ἰωβηλαίου τοῦ 'κ. Σταύρου Βουτυρᾶ, σπεύδω νὰ διατρανώσω διὰ τῶν ὀλίγων τούτων λέξεων τὰ αἰσθήματα τῆς εὐκρινοῦς στοργῆς καὶ τοῦ θαυμασμοῦ μου πρὸς τὸν γεραρὸν Πρύτανιν τῆς ἑλληνικῆς δημοσιογραφίας, τοῦ ὁποίου ἠτύχησα νὰ χρηματίσω συνεργάτης ὡς ἀνταποκριτὴς τοῦ «Νεολόγου» καὶ συντάκτης αὐτοῦ κατόπιν ἐν Ἀθήναις, ἔνθα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἐθνικῶν ἀτυχημάτων τοῦ 1897 ἠναγκάσθη νὰ ἐξασφαλίσῃ προσκαίρως τὴν συνέχειαν τῆς ἀκαμάτου πατριωτικῆς του δράσεως. Πᾶσα ἑλληνικὴ ψυχὴ ὀφείλει βεβαίως νὰ συμμετάσῃ τῆς σεμνῆς ἑορτῆς, καθ' ἣν ἀποδίδεται ὁ δίκαιος φόρος τῆς ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν σθεναρὸν ὑπέρμαχον τῆς ἐθνικῆς ἰδέας, τὸν γαλουχήσαντα καὶ ἐκθρέψαντα διὰ τῆς πνευματικῆς του ἐργασίας γενεάς ὅλας μετὰ τὸ αἶσθημα τῆς φιλοπατρίας, τῆς ἐγκαρτερήσεως, τῆς ἀκραδάντου πίστεως εἰς τὸ μέλλον. Καὶ θεωρῶ ὡς ἀμοιβὴν κατάδηλον καὶ πολύτιμον παρεχομένην εἰς τὸ ἔργον του ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ πανηγυρισμὸς τῆς καρποφόρου πεντηκονταετοῦς αὐτοῦ δράσεως τελεῖται σήμερον, ὅτε ὁ περίλαμπρος θρίαμβος τῶν ἑλληνικῶν ὅπλων καὶ ἡ ὀλοκληρωτικὴ σχεδὸν ἐκπλήρωσις τῶν προαιωνίων πόθων τοῦ ἑλληνισμοῦ στεφανοῦσιν ἀοράτως τὸν τίμιον αὐτοῦ ἀγῶνα.

— Ἀθῆναι. —

ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Συγχαίρομεν τῷ ἰδρυτῇ τοῦ «Νεολόγου» κ. Στ. Βουτυρᾶ, τῷ πανηγυρίζοντι τὴν ἑορτὴν τῆς πεντηκονταετηρίδος τοῦ δημοσιογραφικοῦ αὐτοῦ σταδίου, καὶ μακαρίζομεν τὸ εὐγενὲς καὶ ἔνδοξον ἑλληνικὸν Ἑθνος, ὅπερ δεόντως ἐκτιμᾷ τὰς ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας τοῦ ὑπὲρ τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους παλαιμάχου

ἀγωνιστοῦ καὶ πρυτάνεως τοῦ καλάμου, δεόμενοι πρὸς τὸν Ὑψιστον καὶ Πανάγαθον Θεὸν ὅπως ὁ ἐν λόγῳ πολὺς καὶ μέγας ἀγωνιστὴς ἐορτάσῃ τὴν πεντηκονταετηρίδα αὐτοῦ ἐν εὐφροσύνῃ καὶ χαρᾷ μεγάλη πλήρης δυνάμεως πρὸς ἑξακολουθήσιν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, πρὸς δόξαν τῆς Πίστεως, τῆς Πατρίδος καὶ τοῦ Ἔθνους.

Γ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΔΗΣ, Δικηγόρος

Στάδιον δημοσιογράφου ὑπερπεντηκονταετῆς διανυθὲν ὀλόκληρον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ Κράτους ἀπηνῶς τυραννοῦντος ἀπὸ πολλῶν αἰῶνων τὸ κατακτηθὲν καὶ ὑποδουλωθὲν ἔθνος του, καὶ καταλῆξαν εἰς τὴν συντριβὴν τῶν δεσμῶν τῆς δουλείας, τὴν ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας του, τὴν πραγμάτωσιν τῶν ὀνειρωδῶν πόθων τῶν ὁμοεθνῶν του καὶ εἰς τὴν ἔξωσιν καὶ ταπείνωσιν τοῦ προαιωνίου κατακτητοῦ, τοιοῦτον στάδιον ἔχον τέρμα τόσον ἐκπάλως εὐτυχὲς οὐδεὶς δημοσιογράφος οὐδενὸς ἔθνους ἀπελευθερωθέντος μετὰ μακρὰν δουλείαν δύναται νὰ καυχηθῇ ὅτι διέτρεξεν.

Ἐκ τῶν Ἑλλήνων δημοσιογράφων εἰς ἓνα μόνον ἐδόθη ὑπὸ τῆς καλῆς του μοίρας ἢ ἐξαίρετος μοναδικὴ αὕτη καὶ προνομιοῦχος σταδιοδρομία, εἰς τὸν Σταῦρον Βουτυράν, ὄντως ζηλευτὸν καὶ ὄντως μακαριστόν.

Διότι τὸ τέρμα τοῦ σταδίου του κατὰ πρωτοφανῆ καὶ εὐτυχεστάτην σύμπτωσιν ἔκλεισε καὶ συγχρόνως ἔκλεισε μὲ τὴν δύσιν τῶν κατακτητῶν καὶ μὲ τὴν λαμπρὰν ἀνατολὴν τῆς θρυλικῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ ἔθνους του.

Εἰς τὸ μακρὸν καὶ πολύμοχθον αὐτὸ ἔργον τὸ πλήρες κινδύνων, ὁ Στ. Βουτυρᾶς ἐναλλάσσων τὴν ἐπίθεσιν καὶ τὴν ἀμυναν καὶ διαφωτίζων ἐκάστοτε τὰ ζωτικώτερα ἐθνικὰ συμφέροντα μετὰ πολλῆς πάντοτε δεξιότητος, ἀπέκτησεν ἐνωρίτατα κύρος καὶ αὐθεντίαν ἐπιβάλλουσαν, καὶ κατέστη διὰ τοῦ «*Νεολόγου*» του ἀσφαλῆς ὁδηγὸς τῆς κοινῆς γνώμης τοῦ ἐν Τουρκίᾳ ἀλυτρώτου Ἑλληνισμοῦ.

Τρία κυρίως ἦσαν τὰ ἐξελιχθέντα μέτωπα τοῦ ἀγῶνος τῶν ἀλυτρώτων καὶ τῆς δημοσιογραφίας των :

1) Ἡ Ὑψηλὴ Πύλη μὲ τὴν συνεχῆ παραβίασιν τῶν Πατριαρχικῶν προνομίων καὶ τὴν ἀφόρητον κακοδιοίκησιν. 2) Ἡ στρατευομένη Βουλγαρικὴ Ἐκκλησία μὲ τὴν κατόπιν ἐλθοῦσαν Βουλγαρικὴν Κυβέρνησιν, τὴν ἀποθρασυνθεῖσαν ἐκ τῆς Τουρκικῆς πολιτικῆς «*διαίρει καὶ βασιλευε*» καὶ ἐκ τῶν τερατοურγησάντων κομιτάτων της. 3) Ὁ Πανσλανισμὸς, ὁ διὰ τοῦ στρατηγοῦ Ἰγνάτιεφ θριαμβεύσας μὲ τὴν συνθήκην τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, ὁ περισταλεῖς ἐν τῷ συνεδρίῳ τοῦ Βερολίνου, ἑξακολουθήσας ὅμως νὰ γιγαντώνῃ τὴν βουλιμίαν τῆς ὑδροκεφάλου Βουλγαρίας, ἥτις ἐστράφη ἐπὶ τέλος μωρῶς καὶ μοιραίως κατὰ τοῦ ἰδίου γεννήτορος διὰ νὰ χορτάσῃ αὐτὴ μὲ τὸν Πανσλανισμὸν ἐκείνου.

Καὶ εἰς τὰ τρία μέτωπα ἢ δρᾶσις τοῦ Σταύρου Βουτυρᾶ, διὰ τῆς ἐφημερίδος του καὶ τῶν σπουδαιότητων ὑπομνημάτων του, προεξήρχε θαρραλέα, ἐξόχως ὑπερέχουσα, καὶ ἐφάνη ἀξία τῆς πατρίδος, ἀξία τῆς τιμῆς καὶ τῶν εὐλογιῶν της.

Ἄλλ' ὁ ἀγὼν τοῦ Ἑλληνισμοῦ θὰ ἔχανε τὸ ἡμισυ καὶ πλέον ἴσως τῶν ἐκ τῆς τελικῆς συνθήκης κερτιμένων κερδῶν, εἰὰν πρὸ τῆς ἥττης καὶ ἀποσυνθέσεως τῆς Τουρκικῆς Αὐτοκρατορίας δὲν ἐπήρχετο, κατὰ θεῖαν ὄντως μοῖραν, μεσοῦντος τοῦ πολέμου, ἢ ἀφάνταστος καὶ παρ' οὐδενὸς οὐδὲν τοῦ ὀξυδερκεστάτου τῶν πολιτικῶν τοῦ κόσμου μαντευθεῖσα ἐπανάστασις ἐν Ρωσίᾳ. Διὰ τῶν ἐμφυλίων αὐτῆς σπαραγμῶν ἐξηφανίσθη ὁ Τσαρισμὸς, ἐθρυμματίσθη ὁ ἀργιλώδης κολοσσὸς καὶ ὁ ἀργιλωδέστερος πανσλανισμὸς τῆς Ρωσσίας, καὶ δὲν ὑπῆρξε δι' αὐτὴν οὔτε θῶκος οὔτε δικαίωμα ὑπογραφῆς.

Ἀπὸ τὴν Σκύλλαν τὴν τουρκικὴν δὲν ἐπέσαμεν εἰς τὴν Ρωσικὴν Χάρυβδιν, χάρις εἰς τὴν αὐτόματον κατάρρευσιν τῆς Ρωσσίας καὶ τοῦ Πανσλανισμοῦ της. Καὶ ὁ θρῦλος τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἀποκαταστάσεως, ὁ ἀπαιτῶν τὴν ἀπόδοσιν τῶν πατρῶων, ἐβράδυνεν ὑπὲρ τοὺς τέσσαρας αἰῶνας νὰ πραγματωθῇ, διότι ἦτο πεπρωμένον νὰ καταρρεύσουν τέσσαρες ἐν Εὐρώπῃ Αὐτοκρατορίαι, τρεῖς διὰ τῆς ἐν πολέμῳ ἥττης, ἡ Γερμανικὴ, ἡ Αὐστριακὴ καὶ ἡ Τουρκικὴ, καὶ μία διὰ τῆς αὐτοκτονίας, ἡ Ρωσικὴ.

Προφήτας απέδειξεν ὁ Κάρλαυλ πάντα τοὺς ἥρωας, ὅσοι ἐπρωτοστάτησαν κατὰ τοὺς ἀγῶνας τῶν ἔθνων, εἴτε πολεμούντων ὑπὲρ τῆς πολιτικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἐλευθερίας των, εἴτε μεγαλοουργούντων ἐν εἰρήνῃ διὰ τῶν μνημείων τῆς τέχνης, τῆς ποιήσεως καὶ τοῦ λόγου ἐν γένει. Ἀρμόζει δέ, κατ' ἐμέ, νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς μάντις, μὲ τὴν ἀρχαίαν τοῦ ἀξιώματος σημασίαν, ὁ πρύτανις τῆς παρ' ἡμῖν δημοσιογραφίας Σταῦρος Βουτυρᾶς, ὁ δι' ὄλου τοῦ βίου του παρακολουθήσας, ὡς οἱ δμότιμοί του ἐν τῇ ὀμηρικῇ καὶ δραματικῇ ποιήσει οἰωνοπόλοι, τὸ ἀγωνιζόμενον Γένος καὶ τὴν στρατευομένην Ἐκκλησίαν, τῶν ὁποίων ἐχρησιμοδότει θυμοσόφως τὰ τιμιώτατα συμφέροντα.

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

Προσφύεστατα παρεβλήθη ὁ ἐργάτης τοῦ πνεύματος πρὸς λαμπάδα, ἣτις φωτίζει μὲν τοὺς ἄλλους, καταναλίσκει δὲ ἑαυτήν.

Ἄλλ' ἂν ὁ ἐργάτης οὗτος τοῦ πνεύματος ἦναι δημοσιογράφος, προωρισμένος δηλονότι νὰ ἐπεκτείνῃ τὸ φῶς αὐτοῦ εἰς ὅσον τὸ δυνατὸν εὐρὺν χῶρον, ὁποῖα ἄρα γε κατανάλωσις διανοητικοῦ ὑλικοῦ ἀπαιτεῖται! Ὅταν δὲ δὲν ἦναι ἀπλοῦς ἐργάτης—δημοσιογράφος, ἀλλ' ἦναι ἅμα καὶ χειριστὴς καὶ διευθυντὴς τῆς δημοσίας γνώμης, ὑπεύθυνος καὶ πάσης ξένης δημοσιεύσεως, τί ἄρα γε θὰ ἀπητεῖτο; Πόσοι καθημερινὰ μέριμναι, πόσοι ἀνησυχίαι, πόσοι δυσχέρειαι, πόσοι καρδίας παλμοί, πόσα ἀπρόοπτα ἀτυχήματα συνοδεύουσιν αὐτῶ μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν αἱ στοιχειοθετηθεῖσαι σελίδες τοῦ φύλλου θὰ ῥιφθῶσι καὶ σφιγθῶσιν ἐπὶ τοῦ πιεστηρίου;

Καὶ πανταχοῦ μὲν τῆς ὑψηλίου τοῦ ἔργου τοῦ δημοσιογράφου εἶναι ἄχαρι καὶ πολυμέριμνον, ἀλλ' ἐν Τουρκίᾳ καταντᾷ καὶ ἐπικινδυνότατον.

Ἡμισείας ἑκατονταετηρίδος δημοσιογραφικὸς ἡμερήσιος ἀγὼν ἐν Τουρκίᾳ ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἐργασίαν πολλῶν ἑκατονταετηρίδων ἐν ἄλλαις πεπολιτισμέναις χώραις. Ὅποιας φρικώδεις στιγμὰς διήρχετο ἐπὶ πεντηκονταετίαν ὅλην ὁ παλαιμάχος δημοσιογράφος Σταῦρος Ἴ. Βουτυρᾶς, ἔτημ ἀκρὰ καὶ πολύστονα γιγαντομαχῶν, πλὴν πολλῶν ἄλλων δυσχερειῶν, πρὸς τὴν πολυκέφαλον Λερναίαν Ὑδραν ἀμειλίχτου καὶ ἀλογίστου λογοκρισίας, συνεχῶς σπαράζων ὑπὸ τοὺς γαμψοὺς ὄνυχας τοῦ πρώτου τυχόντος λογοκρίτου, ἀνηλεῶς καὶ παραλόγως ἰχνηλατοῦντος καὶ ἐξονυχίζοντος καὶ τὰς ἀθώας λέξεις, ἃς ἡ ἐμπνέουσα Μοῦσα τῆς Δημοσιογραφίας ὑπηγόρευεν ἐκάστοτε εἰς τὸν ἱεροφάντην αὐτῆς; Ἡ λέξις **Ἀστὴρ**, ἰδίᾳ ἐπὶ Χαμητ τοῦ Β', ἦτο προεγεγραμμένη, διότι τουρκιστὶ μεταφράζετο **Γιλδίς**, ὅθεν πᾶσα περὶ **ἀστέρων** καὶ **ἀστρονομίας** μελέτη ἢ δημοσίευσις αὐστηρότατα κατεδιώκετο. Περὶ τῶν λέξεων **ἐπανάστασις**, **ἀνεξαρτησία**, **ἐλευθερία**, **Ἕλληνες**, **Ἕλληνισμός** καὶ τῶν τοιούτων οὐδ' ἄπωθεν ἠδύνατο νὰ γείνη καὶ ὁ ἐλάχιστος λόγος ἢ ὑπαινιγμός, ἡ δὲ λέξις **Πατρίς**, ἡ ἀνύπαρκτος ἐν τῇ τουρκικῇ γλώσσῃ καὶ φιλολογία, τόσον ἀπηνῶς κατεδιώκετο, ὥστε ἔντρομος ὁ λογοκρίτης πρὸ τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης ἀπέσβεσέ ποτε τὴν φράσιν: «Πατρίς τοῦ καφέ εἶναι ἡ Ἀραβία!» Ἄλλὰ τί πρῶτον καὶ τί ὕστατον νὰ καταλέξῃ τις;

Δὲν εἶναι λοιπὸν θαῦμα θαυμάτων ἡ ἀένας μάχη, πρὸς τοσαύτας δυσυπερβλήτους δυσχερείας ὑφ' ἐνὸς μόνου ἀνδρὸς συναπτομένη; Δὲν εἶναι γίγας, τιτὰν ὁ κατορθώσας νὰ διανύσῃ ἐπὶ πεντήκοντα συνεχῇ ἔτη τὸν δημοσιογραφικὸν δόλιχον καὶ νὰ νικήσῃ τόσον ἐπίμοχθον ἀγῶνα;

Ποία ἀνεξάντλητος πηγὴ ἦτο ἐκείνη, ἣτις ἀκαταπαύστως νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἀνέβλυζε σοβαρώτατα καὶ ἐθνικῆς πάντοτε ὑφῆς ἄρθρα πολιτικά, θρησκευτικά, κοινωνικά, θεολογικά, φιλολογικά, μελέτας παντοίας πρωτοτύπου, μεταφράσεις ἐν πεζῶ καὶ ἐν ἐμμέτρῳ λόγῳ κλασσικῶν μνημείων τῆς τε θύραθεν καὶ τῆς ἐθνικῆς παλαιᾶς γραμματείας; Δικαίως ὁ ἡμέτερος Σταῦρος Ἴ. Βουτυρᾶς θὰ παρεβάλλετο πρὸς τὸν γαλάτην Βολταῖρον κατὰ τὸ πολυσχιδὲς τῆς φιλολογικῆς παραγωγῆς. Ὁ ἀείμνηστος Κοραῆς, γράφων τῇ 15

Νοεμβρίου 1791 περὶ τῆς εἰς τὸ Πάνθεον ἀνακομιδῆς τῶν ὀστέων τοῦ Βολταίρου, μετὰ συγκινήσεως ἀναφέρει ὅτι συνώδευον τῇ τελετῇ τὰ « συγγράμματα αὐτοῦ εἰς 70 τόμους χρυσοδεμένους ἐπὶ ἰδίας ἀμάξης ». Ἄλλὰ μήπως διὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Σταύρου Ἰ. Βουτυρᾶ γραφέντα, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ περισυλλεγῶσιν ἐπὶ τὸ αὐτό, θὰ ἐπήρκει βοήλατος ἄμαξα ; Ἄν δὲ εἰς τὴν ἀστείρευτον πνευματικὴν παραγωγὴν προστίθεντο καὶ αἱ ἡμερήσιαι ἀγωνίαι τοῦ Βουτυρᾶ, τίς πεντηκόντορος θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰ περιλάβῃ τὰ ἐπὶ πενήκοντα ἔτη παραχθέντα προϊόντα τῆς μεγάλης διανοίας τοῦ Εὐρυτᾶνος Δημοσιογράφου ;

Ν. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ Ἱατρός

Ἦμουν μαθητὴς τοῦ γυμνασίου ὅταν οἱ Βούλγαροι κατέλαβαν τὴν Ἀνατολικὴν Ρωμυλία. Μ' ὄλην τότε τὴν παιδικὴ ἀφέλεια ἤμουν στὴν τάξι μου φοβερὸς πολιτικός. Καὶ εἶχα ὀδηγὸ εἰς τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα, εἰς τῶν συνθηκῶν τὰ ἄρθρα, εἰς τὰς στατιστικὰς τοῦ πληθυσμοῦ καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ τόπου ἓνα καὶ μόνον, τὸν Σταῦρον Βουτυρᾶν. Αὐτὸς κανόνιζε τὰς σκέψεις μου, ζωντάνευε τὰ ὄνειρά μου καὶ ἀκόνιζε τὸ σπαθὶ πὸν ξιφουλκοῦσα εἰς κάθε μου συζήτησι.

Ὅταν μεγάλωσα, εἶχε πολὺ περισσότερο μεγαλῶση καὶ ἡ βουλγαρικὴ ἰδέα. Οἱ Βούλγαροι εἶχαν χωνέψῃ τὴν Ἀνατολικὴν Ρωμυλία. Τὸ Σχίσμα καὶ ἡ βουλγαρικὴ Ἐξαρχία, ὅπως καὶ αἱ τριακόσιαι χιλιάδες Ἕλληνες, διὰ τοὺς ὁποίους διεμαρτυρήθη ὁ Σαλσβουρή, ἀνῆκον εἰς πολιτικὴν παλαιοτέραν. Τώρα ἐτοιμάζοντο γιὰ τὴν Θράκη καὶ τὴν Μακεδονία. Εἰς δὲ τὸ ἀναμεταξὺ ἡ ἑλληνικὴ ἰδέα ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη στάσιμη.

Ἐκεῖνος πὸν κρατοῦσε ἔς τὰ μάτια μου ἀναμμένο τὸ δαδὶ καὶ φώτιζε τὴν ἱστορίαν, τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν στατιστικὴν, πὸν φώτιζε ἔς τοὺς Εὐρωπαίους ὅλη τὴν ἀλήθειαν καὶ τοποθετοῦσε ὅπως πρέπει τὸ βαλκανικὸ πρόβλημα καὶ ἰδιαίτερα τὸ βουλγαρικόν, μὲ ὅλας τὰς λεπτομερείας, μὲ τὰς ἀκριβεστεράς χρονολογίας, μὲ τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα, μὲ ἀξέχαστα τὰ

ὀνόματα καὶ τὰ ἐπεισόδια, ἀκόμη καὶ σὰν κληρικὸς ἔς τὸ χέρι μὲ τοὺς ἐκκλησιαστικὸς κανόνας ἦταν πάλι ὁ Σταῦρος Βουτυρᾶς.

Ἡ τιμὴ αὐτῆ τοῦ ἀνήκει. Καὶ γι' αὐτὸ τοῦ σφίγγω τὸ χέρι πὸν γιορτάζει τώρα τὸ Ἔθνος μας τὴν ἀποκατάστασί του καὶ ὁ ἴδιος τὴν πενήκονταετηρίδα του.

ΜΑΝΟΥΗΛ Ι. ΓΕΔΕΩΝ, Μέγας Χαρτοφύλαξ

ΤΩΙ ΜΕΓΑΛΩΙ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΩΙ Σ. ΒΟΥΤΥΡΑΙ

Τὸ φθινόπωρον τοῦ βίου μετὰ γογγυσμῶν βαδίζων, πενήκονταετηρίδας δύο τώρα ἀτενίζων ὁ νεώτερος τοῦ Σταύρου ἔς τὸν ἀγῶνα τῶν γραμμάτων κι' ὡς ἐκεῖνος, πολλὰ ἔτη, καὶ μετὰ πολλῶν καμάτων ἐργασθεῖς, πιστεύω ὅτι, μετὰ τόσας τρικυμίας τὰς ἐν τῇ ζωῇ, θὰ ἴδω χρόνους ἐθνικῆς εὐκλείας. Πλὴν θὰ ἴδῃ καὶ ὁ φίλος συνεξωκατάκοιλός μου τὴν ἡμέραν, πὸν θὰ λάμψῃ εἰς τὰ χρονικά τοῦ κόσμου.

16 Αὐγούστου 1920

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ, πρῶτῃν Πρεσβευτῆς

Εὐτυχήσας νὰ ἐπικοινωνήσω καὶ συμπράξω μετὰ τοῦ ἐριτίμου καὶ κρατεροῦ ἡμῶν συμπολίτου κ. Σταύρου Βουτυρᾶ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἤδη τοῦ διπλωματικοῦ μου σταδίου, παρακολουθήσας ἔκτοτε τοὺς μετ' ἀμέμπτου ἀρετῆς, ἀγνῆς φιλοπατρίας, ἀκατακρίτου παρηρησίας καὶ ἀνδρικῆς εὐσταθείας ἀγῶνας αὐτοῦ, ἀγάλλομαι δυνάμενος, ἔστω καὶ μακρόθεν, ν' ἀποτείνω αὐτῷ χαιρετισμὸν θαυμασμοῦ, ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης καὶ ἀδελφικῆς ἀγάπης.

Χαῖρε, φίλε Βουτυρᾶ ! τύπος ὑπῆρξας καὶ ὑπογραμμὸς πιστοῦ Χριστιανοῦ, γνησίου Ἕλληνος, ἀνδρὸς καλοῦ κἀγαθοῦ.

Ἐγίαινε καὶ εὐδαιμόνει, συνειδῶς ὅτι σὺ ἐγένου ἄξιος πατρίδος ἐλευθέρας καὶ μεγάλης.

— Λονδῖνον —

Ι. ΓΡΥΠΑΡΗΣ, *Αύλαρχης*

Τὸν Σταῦρον Βουτυρᾶν γνωρίζων, ὡς ἐγνώριζε τὸ Πανελλήνιον, ἐκ τῆς δημοσιογραφικῆς αὐτοῦ δράσεως, ἐγνώρισα κατὰ τὴν μακρὰν ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπηρεσίαν μου. Ἐν συζητήσεσιν ἐπανειλημμέναις ἐπὶ θεμάτων ἐκάστοτε προκυπτόντων, ζωτικῶν διὰ τὸ Ἔθνος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν, διέγγων ὁμιλητὴν ὑπέροχον. Γνώσις βαθεῖα, καὶ ἐν ταῖς ἐσχάταις λεπτομερείαις τῶν ἐθνικῶν μας ζητημάτων καὶ τῆς διὰ τοῦ χρόνου ἐξελίξεως αὐτῶν, τῶν τουρκικῶν πραγμάτων καὶ τῆς τουρκικῆς ἰδεολογίας, ζῶσα—ἵνα οὕτως εἶπω— ἱστορία πραγμάτων καὶ προσώπων, διαύγεια πνεύματος, ἀδρότης καὶ περίσσεια ἐπιχειρημάτων ἐν τῇ διατυπώσει γνώμων, ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις, ἐνθουσιώδης πατριωτισμός.

Τοιοῦτος ἐν βραχείᾳ σκιαγραφίᾳ ὁ Βουτυρᾶς.

ΔΕΡΚΩΝ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Ὁ ἤδη σεβαστὸς πρεσβύτες κ. Σταῦρος Βουτυρᾶς ἐκ νεαρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας ἐπιδοθεὶς εἰς τὴν δημοσιογραφίαν, δι' ἰδίου ὄργανου, ἐξ αὐτῶν τῶν πρωτολείων αὐτοῦ κατέδειξε τὸν μέγαν προορισμὸν τῆς μακρᾶς αὐτοῦ σταδιοδρομίας, ὡς καὶ τὴν μεγάλην καὶ ἐκπολιτιστικὴν δύναμιν καὶ ὠφέλειαν αὐτῆς.

Ὁ «*Νεολόγος*» κατὰ τὸ μακρὸν πεντηκονταετὲς διάστημα τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ ἐχρησίμευσεν ὡς ἐθνικὸς ἄμβων. Ἀπ' αὐτοῦ καὶ δι' αὐτοῦ εἰς γλῶσσαν καθαρὰν, ἀνθηρὰν, καλαισθητικὴν καὶ εὐληπτον ἀντήχει ἐπὶ ἡμίσειαν ἑκατονταετηρίδα τὸ παρήγορον σάλπισμα τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἐξεγέρσεως. Ὁ οὕτως πανδήμως τιμώμενος καὶ ὑπὸ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἔθνους στεφανούμενος κ. Στ. Βουτυρᾶς ὑπῆρξεν ὁ ἄκμων, δι' οὗ ἐσφυρηλατήθη ἐπὶ τσσαῦτα ἔτη ἡ αἰσία λύσις τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν ζητημάτων, ἀνθ' ὧν τσσαῦτα εἶπε, τσσαῦτα ἔγραψε καὶ τσσαῦτα ὑπέστη ὁ πολύτλας καὶ γηραιὸς δημοσιογράφος.

Δόξα, τιμὴ καὶ ἔπαινος προσήκει τῷ Πρυτάνει τῆς δημοσίας γραφῆς κ. Σταύρω Βουτυρᾶ.

— Θεραπείαις —

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Καθηγητῆς Ἐθν. Πανεπιστημίου.

Ὁ Σταῦρος Βουτυρᾶς ἀπὸ τῆς νεανικῆς αὐτοῦ ἡλικίας καθωπλισμένος ὑπὸ βαθυτάτου σεβασμοῦ πρὸς τὴν γεραρὰν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, τὴν ὑψίστας παρασχοῦσαν ὑπηρεσίας πρὸς τε τὸ γένος ἡμῶν καὶ τὴν Ἀνατολικὴν καθόλου κοινωνίαν, καὶ ἐξ ἐνθέου ζήλου πρὸς τὴν μητέρα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ Ἑλληνικὴν παιδείαν, ὥρμησεν ἐπὶ τὴν διάδοσιν τῶν ὑψηλῶν τούτων φρονημάτων αὐτοῦ διὰ τῆς δημοσιογραφίας, ἰδρύσας τὸ περίπυστον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἑλληνικῆς δημοσιογραφίας ὄργανον, τὸν «*Νεολόγος*», διετέλεσε δ' ἐν προμάχοις μαχόμενος ὑπὲρ τὰ πενήκοντα ἤδη ἔτη ὑπὲρ τῆς ἐμπεδώσεως τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας μετὰ σθένους ἀείποτε νεανικοῦ καὶ ἀπαραμίλλου.

Εὐλογητὸν εἶη τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, ὅτι τῷ σκληρῶς καὶ ἀδίκως πολεμουμένῳ Ἑλληνικῷ γένει ἤγειρε γενναῖον πρόμαχον καὶ διετήρησε τὴν εὐεργετικὴν αὐτοῦ διαφωτιστικὴν καὶ διδακτικὴν δρᾶσιν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ ἀδιάπτωτον καὶ ἀνέδειξεν αὐτὸν ἀξιόζηλον παράδειγμα τοῖς εἰς τὸ εὐγενὲς καὶ πολυωφελὲς τῆς δημοσιογραφίας στάδιον φιλοτίμως ἀποδνομένοις νεαροῖς Ἑλλήσιν.

Ἀγῆρως ὀφείλεται τιμὴ καὶ εὐγνωμοσύνη τῷ ἀνδρὶ, ὅστις ἐπὶ ἡμισυν αἰῶνα ἠγωνίσαστο τὸν καλὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἔθνους καὶ τῆς ἐκκλησίας διατελέσας ἀκοίμητος αὐτῶν φρουρός.

Εἴθε νὰ διατηρήσῃ αὐτὸν ἢ μετὰ δικαιοσύνης τὰ ἔπαθλα τῶν ἀγωνισμάτων ἀπονέμουσα Θεία Πρόνοια, ἵνα ἐπίδῃ τὴν πλήρη πραγμάτωσιν τῶν φλογερῶν πόθων, ὑφ' ὧν ἡ Ἑλληνικὴ καὶ Ὁρθόδοξος αὐτοῦ ψυχὴ οὐδέποτε ἐπαύσατο διαφλεγόμενη.

ΑΛ. ΖΩΤΟΣ *Μέγας κατηχητῆς*

Ἄριστος ἐν πᾶσι τοῖς αὐτοῦ λόγοις Σταῦρος ὁ Βουτυρᾶς, λέξει δὲ καθαρῶ καὶ εὐσήμῳ καὶ κυρία

καὶ ὅλως πολιτικῆ καὶ πανηγυρικῆ δεινός, εἴ τις ἄλλος χρῆσασθαι. Νοημάτων τε τάξει καὶ καθαρότητι πρῶτος, ἀλλ' οὐδενὸς δεύτερος ἄδεται. Πιθανότητος δὲ καὶ γλυκύτητος καὶ γε λαμπρότητος ἐραστῆς καὶ ῥέων τῷ λόγῳ καὶ ὥσπερ αὐτοσχεδίου πηγάζων τὸ ῥεῖθρον.

Οἶμαι, εἴ τις ἐγένετο ἢ γενήσεται σάλπιγξ ἐπὶ πολὺ τοῦ ἀέρος φθάνουσα ἢ Θεοῦ φωνή, τὸν κόσμον περιλαμβάνουσα, ἢ σεισμὸς οἰκουμένης ἐκ τινος καινοτομίας καὶ θαύματος, ταῦτα εἶναι τὴν ἐκείνου φωνὴν καὶ διάνοιαν.

Δ. Ι. ΚΑΚΛΑΜΑΝΟΣ

Χαιρετίζω μετὰ συγκινήσεως τὸν πρῦτανιν τοῦ τύπου, ὅστις εὐγλώττως ὑπερήσπισε δι' ἀκαταπονήτου καλάμου τὰ ἑλληνικὰ ἰδεώδη ἐν Ἀνατολῇ καὶ ὅστις ἀπολαμβάνει σήμερον τεκμήρια δικαίου θαυμασμοῦ ἀπὸ μέρους τῶν φίλων καὶ συμπατριωτῶν του.

— Λονδῖνον. —

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΚΑΡΑΒΟΚΥΡΟΣ

Μετὰ τὴν κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1914 ἀνάμιξιν καὶ τῆς Τουρκίας εἰς τὸν τελευταῖον καταστρεπτικώτατον παγκόσμιον πόλεμον διετελοῦμεν ἐν οἴονει σχεδὸν παντελεῖ ἀργία περὶ τὴν ἐξάσκησιν τῶν ἐπαγγελματικῶν ἡμῶν καθηκόντων ἕνεκα τῶν ἐπιβληθέντων τοῖς Ἑλλησιν ἰδίως κυβερνητικῶν περιορισμῶν. Πρὸς μετρίασιν τῆς τοιαύτης ἀργίας ἀπεφασίσσαμεν μετὰ τοῦ κ. Στ. Βουτυρά, φίλου καὶ συνεργάτου ἀπὸ μακροτάτων χρόνων καὶ συνηρχόμεθα ἐν τοῖς γραφείοις τοῦ «*Νεολόγου*» ἀνὰ πᾶσαν σχεδὸν πρωΐαν καὶ ἐπὶ δύο καὶ πλέον ὥρας ἀπησχολούμεθα ἢ εἰς ἀναμνήσεις ἀρχαίων συνεργασιῶν ἐπὶ ἐθνικῶν ὑποθέσεων ἢ δημοσιεύσεων ἔργων χρησίμων τῷ Ἔθνει καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ μετὰ μακρὰς μελέτας ἢ εἰς ἀνάγνωσιν τῶν ἀριστουργημάτων τῶν ἀθανάτων Ἑλλήνων ἀρχαίων δραματικῶν ποιητῶν καὶ ἐθαυμάζομεν τὰς ἐν αὐτοῖς ἐκφραζομένας

αἰωνίας ἀμιμήτους ἀρχὰς περὶ δικαιοσύνης καὶ περὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐν γένει. Τὴν ἐκ τῶν τοιούτων ἀναμνήσεων καὶ ἀναγνώσεων ἡμῶν εὐχαρίστησιν συνωψίσσαμεν εἰς τὸ ὁ ἐμορφώσαμεν λόγιον «*οὐδὲν ἦδιον τῆς διανοητικῆς μελέτης καὶ τῆς παραγωγικῆς ἐργασίας*».

ΕΠ. Κ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ, Δημοσιογράφος

Ἐξ οἰασδήποτε καὶ ἂν κριθῆ δημοσιογραφικῆς ἀπόψεως ὁ Σταῦρος Βουτυρᾶς δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ συγκαταλεχθῆ μετὰ τῶν μεγάλων πολιτικῶν ἀρθρογράφων τοῦ ΙΘ' αἰῶνος. Πρὸς ἀπόκρουσιν τοῦ τότε τὴν Ἀνατολὴν ἐπαπειλοῦντος κινδύνου μεροληπτικῆς ὑπὲρ τῶν Σλαύων ἐπιλύσεως τῶν βαλκανικῶν ζητημάτων, ὁ Σταῦρος Βουτυρᾶς ἀντέταξε νέαν πολιτικὴν, τὴν τῆς ἑλληνο-τουρκικῆς συμφιλίωσεως καὶ συνεργασίας, ἐνισχυομένης μὲν τῆς Ἑλλάδος διὰ τινων ἀπαραιτήτων ἐδαφικῶν ἐκχωρήσεων, ἐξασφαλιζομένης δ' ἐπὶ πλέον τῆς ἐθνικῆς, πνευματικῆς καὶ οικονομικῆς αὐθυπαρξίας τῶν ὑπολειφθησομένων τῇ Τουρκίᾳ συμπαγῶν ἑλληνικῶν πληθυσμῶν. Ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν μετὰ σοβαρότητος ῥωμαίου συγκλητικοῦ, μετὰ σθένους ἐμπνευσμένου πατριώτου, μετὰ νευρώδους καὶ πειστικῆς ρητορικότητος, καθ' ἐκάστην ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ «*Νεολόγου*» του ἠγόρευεν ὑπὲρ τοῦ καινοῦ τούτου δόγματος, ὅπερ, ἐπὶ χρονικὴν τινα περίοδον, εἰλικρινῶς ἀπεδέξατο ἢ πλειονοψηφία τοῦ Ἔθνους. Τὸ ἀπέκρουσεν ὅμως ἡ μυωπία τῶν ὀθωμανῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν μετὰ τοιούτου πείσματος, ὥστε καὶ ἐν τέλει ἀπηύδησε τὸ Γένος, ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ἑλληνικῇ δημοσιογραφίᾳ ἤρξατο συνηγορία ὑπὲρ ἀντιθέτων πολιτικῶν συνδυασμῶν, οὓς θαυμασίως καὶ ἐσχεδίασε καὶ ἐπραγματώσεν ἢ κατὰ τὴν ὑστάτην στιγμὴν ἀπροόπτως ἐμφανισθεῖσα σῶτετρα μεγάλη καὶ περιφανῆς πολιτικὴ διάνοια. Ἄλλ' ἢ τελευταία αὕτη ἐξέλιξις οὐδαμῶς ἐλαττώνει τὴν ἐπικαιρότητα τῆς πολιτικῆς ἐκείνης, ἥτις εἰσηγεῖτο λύσιν τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος ἄνευ τῶν σφαδασμῶν καὶ πολέμων, οἵτινες ἐκλόνησαν καὶ αἵματοκύλισαν καὶ σύμπασαν τὴν Εὐρώπην, οὔτε μειοὶ τὸ

ἔργον τοῦ Σταύρου Βουτυρά, ὅστις ὀρθοῦται ἐν μέσῳ ἡμῶν καὶ ὡς ἐπιβλητικὴ καὶ ἰδιαίτουσα πολιτικὴ φυσιογνωμία.

— Παρίδιοι —

ΝΙΚ. Γ. ΜΑΚΡΙΔΗΣ, Ἴατρος

Γραφεῖα «*Νεολόγου*». Ἰούλιος 1908, ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ Συντάγματος. Ἐποχὴ κυνικῶν καυμάτων. Ἀτμόσφαιρα πνιγηρά. Θέμα συζητήσεως εἰς τὸ δημοσιογραφικὸν καὶ φιλολογικὸν σαλόνι τοῦ κ. Σ. Ι. Βουτυρά τὸ φλέγον, ἐπίκαιρον καὶ πρόσφατον γεγονός τῆς ἀναστηλώσεως τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν. Ἡ Κωνσταντινούπολις πανηγυρίζει. Τὸ Πέραν παραληρεῖ. Ὁ λαὸς παραπαίει. Ἐν θερμαῖς παρὰ φύσιν περιπτώξεσι συνηνωμένοι ὑπὸ κοινὸν σύνθημα καὶ κοινὴν εὐφρόσυνον προσδοκίαν Ἕλληνες καὶ Τοῦρκοι, Ἀρμένιοι καὶ Κοῦρδοι, Ἰουδαῖοι καὶ Ἄραβες, Ἀλβανοὶ καὶ Κιρκάσιοι, ἱερεῖς καὶ χοτζάδες, ἀρχιερεῖς καὶ μουφτιῆδες, ραββῖνοι καὶ ἱμάμηδες, εἰς λήθην ῥίψαντες τὸ παρελθόν, ἀδελφοποιοῦνται ἐν τῇ ἐκδηλώσει τῆς χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεώς των ἐπὶ τῇ ἀλλαγῇ των ἀπὸ τοῦ καταλυθέντος τρομοκρατικοῦ καὶ κατασκοπικοῦ πολιτειακοῦ καθεστῶτος. Οἱ ὑπαίθριοι, αὐτοσχέδιοι καὶ αὐτόκλητοι ρήτορες, ἐφ' ἀμάξης ὀχούμενοι καὶ τὰ ἐξ ἀμάξης κατὰ τῆς τυραννίας ψάλλοντες, βραγχοὶ ἐκ τῶν ἀγορεύσεων, περίρροτοι ἰδρῶτι ἐκ τοῦ καμάτου, ἐξεγείρουν ἐκ τῆς νάρκης τὴν νωθρὰν τοῦ ἀνατολίτου ψυχῆν, κηρύσσοντες τὸ εὐαγγέλιον τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἰσοπολιτείας. Οἱ διανοούμενοι παραληροῦν. Ὁ λαὸς παρακρούει. Αἱ φωναὶ τῶν διαδηλωτῶν καὶ αἱ ζητωκραυγαὶ τοῦ λαοῦ ταρασσούν τὴν ἡσυχίαν τῶν γραφείων τοῦ «*Νεολόγου*», ἐνθα ὁ θαλερὸς ἔτι ἀρχισυντάκτης καὶ πολιτικὸς αὐτοῦ ἀρθρογράφος, ἐν κύκλῳ φίλων καὶ θαυμαστῶν του, συζητεῖ τὸ γεγονός μετὰ τινος σκεπτικισμοῦ, πρὸς μεγίστην πάντων ἐκπληξιν καὶ κατάπληξιν. Ἡ σοβαρότης του σὲ ἀφοπλίζει. Ἡ βαθεῖά του κρίσις σὲ ἀπελπίζει. Αἱ ἐπιφυλάξεις του περὶ τῆς εὐδοκίμησεως τοῦ νέου πο-

λιτεύματος σὲ καθιστῶσι μελαγχολικόν. Αἱ προβλέψεις του περὶ τῆς τύχης τῶν μὴ μουσουλμανικῶν στοιχείων, μετὰ τὴν πολιτειακὴν μεταβολήν, προκαλοῦν ἐν τῇ ψυχῇ σου ἀπαισιοδοξίαν. Αἱ προρρήσεις του περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Τουρκίας σὲ ἐμβάλλουσιν εἰς σκέψεις. Ὅμιλεῖ ἡ πειρὰ του ἡ μεγάλη, ἡ γνῶσις του ἡ βαθεῖα τῶν ἀνατολικῶν πραγμάτων, ἡ ψυχολόγησις ἡ ἐμβριθῆς τῆς τουρκομουσουλμανικῆς διανοητικότητος, ἡ κρίσις του ἡ σοβαρὰ περὶ τῆς διοικητικῆς ἀνικανότητος τῶν Τούρκων καὶ τῆς πολιτικῆς ἀνεπαρκείας τῆς κυριάρχου φυλῆς, ὁμιλοῦσι τὰ διδάγματα μακροῦ δημοσιογραφικοῦ ἀγῶνος μετὰ φιλοσοφικῆς ἐρεῦνης καὶ μελέτης τῶν ἱστορικῶν γεγονότων. Ὅμιλεῖ ἡ ἱστορία τῶν τελευταίων δεκαετηρίδων.

Καὶ συνοψίζει τὰς σκέψεις του εἰς τὴν κατωτέρω πρόρρησιν, ἣν ἐδικαίωσαν τὰ γεγονότα :

— Ἐὰν ἡ Τουρκία, εἴπε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ κ. Βουτυρᾶς, μετὰ τὸ ἀπολυταρχικὸν πολίτευμα ἠδύνατο νὰ ζήσῃ 40—50 ἔτη, ἀμφιβάλλω πολὺ ἐὰν μετὰ τὸ Σύνταγμα δυνήθῃ νὰ ζήσῃ καὶ νὰ συγκρατηθῇ δέκα χρόνια ἀκόμη!

Ἐξῆσε δώδεκα. Ὁ κ. Βουτυρᾶς ἠπατήθη κατὰ δύο ἔτη. Δὲν ἠπατήθη ὅμως, ὅπως ἄλλοι πολλοί, κατὰ δύο αἰῶνας.

ΝΙΚΑΙΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Ὁ δημοσιογραφικὸς κάλαμος εἰς χεῖρας ἀνδρὸς ὑπερόχου διανοίας καὶ καρδίας, ὀργῶντος πρὸς πᾶν ἔνδοξον καὶ μέγα διὰ τὸ ἔθνος αὐτοῦ, καὶ πρὸς πᾶν κοινῶς ἀγαθὸν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, εἶναι ὄπλον ἰσχυρὸν καὶ ἀκαταγώνιστον, πολλῶν καὶ πολυτίμων ἀγαθῶν τῇ πατρίδι καὶ τῷ κόσμῳ πρόξενον. Τοιοῦτον ἔνδοξον καὶ φιλόφρονον, ἀπὸ πεντηκονταετίας παρακολουθῶν, ἐγνώρισα τὸ δημοσιογραφικὸν στάδιον τοῦ νῦν τιμωμένου δεόντως διὰ πεντηκονταετεῖς δημοσιογραφικοῦ ἀγῶνος πολυάθλου κ. Στ. Ἰ. Βουτυρά, σεπτοῦ πρυτάνεως τῶν δημοσιογράφων ἡμῶν.

Ἀπὸ τῶν φωτεινῶν Ἀθηνῶν, τῆς Μητροπόλεως τοῦ πνεύματος καὶ τῆς τέχνης, καὶ προσωρινῆς τοῦ Κράτους πρωτεύουσας διαπέμπομεν πρὸς τὸν Σταῦρον Βουτυρᾶν εὐχὰς συγχαρητηρίους ἐπὶ τῇ πεντηκονταετηρίδι τοῦ εὐσκόπου ἔθνικοῦ δημοσιογραφικοῦ του σταδίου.

Ἄξιος τοιαύτης τιμῆς ἐγένετο καὶ μένει ὁ παλαιμάχος ἀγωνιστής, ὁ ἀντὶ σιδήρου φονικοῦ χειροσθεὶς ἀπαραμίλλως, εἰς τὸν κύκλον του, τὸν κάλαμον, παντὸς διστόμου ξίφους δεινότερον καὶ τελεσφορώτερον ὄπλον.

Καὶ ὁ γράφων μετὰ συγκινήσεως ἀναπολεῖ, ὅτι, νέος, εἰσήνεγκε καὶ αὐτός, πενιχρὰν εἰσφορὰν πρὸς τὸν ἔγκριτον «*Νεολόγον*», ὅτε, μετὰ τοῦ ἀοιδίμου ἀδελφοῦ του Γεωργίου ἀνέπτυξεν ἐξ Ἀθηνῶν, καὶ ἀπὸ ἑλληνικῆς ἀπόψεως, τὰς κυμανθείσας πολυτρόπους τύχας τοῦ ἐν τῷ Βερολινεῖῳ Συνεδρίῳ ψηφισθέντος ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος Πρωτοκόλλου ΙΓ', τὴν διὰ τῆς στρατιωτικῆς καταλήψεως μερικὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὁποίου ἠτύχησεν ὁ ἤδη γράφων νὰ παρακολουθήσῃ καὶ ἀτελῶς νὰ περιγράψῃ εἰς τὸν ὑπὸ τὸν πέλεκυν τῆς λογοκρισίας τελοῦντα «*Νεολόγον*» ἀπὸ τοῦ τμήματος τῆς Ἄρτης καὶ τοῦ συνόλου τῶν εὐδαιμόνων θεσσαλικῶν πεδιάδων καὶ πόλεων.

Ἐμφρων σπουδῆ, θυσία καὶ καρτερία τῆς ἑλληνικῆς φιλοπατρίας, προήγαγεν ἔκτοτε τὸ ἔθνικόν ἔργον. Καὶ ἡ ἐπικειμένη εὐτυχὴς ἡμέρα τῆς Α' μετὰ τὴν Ἀνεξαρτησίαν Ἑκατονταετηρίδος οἰωνίζεται ἀρτιωτέραν ἔτι τὴν πλήρωσιν τῶν ἔθνικῶν παραδόσεων καὶ τῶν ἔθνικῶν ὀνείρων, ὑπὲρ ὧν, ἀφοβος καὶ ἐν γνωστοῖς κινδύνοις καὶ περισπασμοῖς, ἐμόχθησε γράφων καὶ εἰσηγούμενος ὁ εὐγενὴς καὶ βαθυγνώμων στρατιώτης τοῦ λόγου καὶ τῆς γραφίδος. Εὐνους μοῖρα, ἀσυνήθως δικαία, ἐπιδαφιλεύει εἰς τὸν Βουτυρᾶν τὴν σπανίαν τύχην ἣδη, ὅτε θεωρεῖ περατούμενον οὕτω πανηγυρικῶς καὶ εὐφήμεως τὸ δημοσιογραφικὸν καὶ λογοτεχνικὸν στάδιόν του, νὰ θεωρήσῃ, καὶ ν' ἀτενίσῃ, εἰς τὸ τέρμα τοῦ σταδίου του τὴν τιμητικὴν ὑπὲρ

αὐτοῦ τελετὴν ὁ πολὺς νέον λαμπρὸν στάδιον εὐρυνόμενον αἰσίως εἰς τοὺς ἀπεράντους ὄριζοντας τῆς ἑλληνικῆς ἐργασίας καὶ φιλοπατρίας.

Αἱ ἐξίτηλοι αὐταὶ γραμμαί, εἰς τοῦ ἀνδρὸς τὴν ἀνεξίτηλον καὶ ἔθνικὴν δρᾶσιν ἀφορῶσαι, χαράσσονται καθ' ἣν ὥραν θύελλα, διὰ τοῦ στόματος τοῦ ἑλληνικοῦ Ἄρεως, μυκᾶται καὶ εἰς εὐφροσύνους παλμούς πάλλεται ἡ χειμασθεῖσα καρδιά, καὶ ὅτε ὁ ἑλληνικὸς Ἥλιος, ὁ τὴν πρωΐαν αὐγῆσας εὐλαβῶς τὸ θεῖον τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας καὶ ποθητὸν τέμενος, κλίνων πρὸς τῆς Σαλαμῖνος τὴν ἀθάνατον θάλασσαν, στεφανοῖ μὲ τὸ φῶς του τὴν ἀθηναϊκὴν Ἀκρόπολιν, τραυματισθεῖσαν βεβήλως καὶ αὐτὴν, ὅπως καὶ ἡ πορφυρογέννητος Ἑλληνὶς καὶ πανελλήνιος πόλις, ἡ ὑπὸ τὸ τραῦμα καὶ τὴν διασχιθεῖσαν ἀλουργίδα τῆς τηρήσασα πάντοτε καὶ ὑπερηφάνως πάντοτε ἐπιδείξασα καὶ πιστοποιήσασα τὰς ἀφθάρτους καὶ ἀλυμάντους περγαμηνὰς τῆς ἑλληνικῆς καταγωγῆς καὶ ζωῆς τῆς Αὔριον, κατὰ τὴν νέαν ἐπιτολὴν του, ὁ ἀκτινοβόλος Ἄναξ θὰ φέρῃ ἀπὸ τοῦ Παρθενῶνος χαιρετισμὸν πρὸς τὸ μανθέν, ἀλλ' ἀμίαντον ἀριστούργημα τοῦ Ἰσιδώρου καὶ τοῦ Ἀνθεμίου, ἀδελφῶν του καρδία καὶ τέχνη τοῦ Μνησικλέους καὶ Ἰκτίνου. Εἰς τὸ θεόθεν ἀγαθὸν τῆς σήμερον, ἄνω ἔχοντες τὰς καρδίας, εἴπωμεν: τάχ' αὔριον ἔσσει ἄμεινον, τὸν προφητικὸν ἐπαναλαμβάνοντες χρῆσμὸν «*πάλι μὲ χρόνους καὶ καιροὺς. . . .*».

Καί, ἀχώριστον ἀπὸ τοῦ ἀδελφικοῦ προσφωνήματος, θὰ κομίσῃ ὁ φωτεινὸς Ταχυδρόμος καὶ ὁ τῆς χαρᾶς ἄγγελος τὸν εὐλαβῆ χαιρετισμὸν μας πρὸς τὴν σεβασμίαν Κιβωτὸν τῆς Ὁρθοδοξίας, τῆς εἰς ἡμέρας πικρὰς ἐνσαρκωσάσας τὸ Ἔθνος, πρὸς τοὺς ἀριστεῖς καὶ τοὺς μεγαλωνύμους μάρτυρας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πίστεως, πρὸς τοῦ Γένους τοὺς λογάδας, πρὸς τοὺς ἐστεμμένους ἔτι καὶ μνήμης ἀφθίτου πολεμικοὺς ἥρωας τῆς βυζαντιακῆς ἐποποιίας πασῶν τῶν ἐποχῶν. Συμβολικὸς χαιρετισμὸς εὐγλωττος Ἀθηνῶν Μαραθωνομάχων, Ἑλλάδος ἐνόπλου καὶ τυραννομάχου προσφώνημα πρὸς τὸ κλεινὸν τοῦ Βύζαντος ἄστου, ἀπὸ τῆς πόλεως τοῦ Κόδρου ἠχοῦν καὶ πρὸς τὴν πόλιν καὶ τὸν τάφον τοῦ ἔθνομάρτυρος Κωνσταντίνου ἀπευ-

θυνόμενον, πρὸς τοῦ Ἰσαποστόλου τὴν περιμάχητον ἑλληνικὴν πόλιν. Τὴν «Πόλιν» τὴν Ἑλληνικὴν, ἦν, βαπτισθεὶς, ἐβάπτισε φερώνυμόν του, ἀφιερῶσας αὐτὴν καὶ τὰς τύχας τῆς εἰς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ τὴν ἀγρυπνον μέριμναν καὶ τὸ ξίφος, καὶ εἰς τοῦ Ἀνταίου Ἑλληνισμοῦ τὴν ἀθανάσιαν.

— Ἀθῆναι —

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Ἐρχμ.

Καθηγητὴς τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου

Ὁ θέλων νὰ μελετήσῃ καὶ κατανοήσῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατὰ τὴν τελευταίαν πεντηκονταετίαν πρωτίστην ὀφείλει νὰ ἔχῃ πηγὴν τὸν «*Νεολόγον*» Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὁδηγὸν ἀσφαλέστατον τὸν συντάκτην αὐτοῦ Σταῦρον Βουτυρᾶν, τὸν διὰ τῶν δημοσιογραφικῶν αὐτοῦ ἀγώνων καὶ τῆς λοιπῆς δράσεως ἄξιον γενόμενον τῆς ἐθνικῆς τῶν Ἑλλήνων εὐγνωμοσύνης.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ταχεῖά ἢ Πατρίδα, ἀθάνατη, περήφανη, μεγάλη, θὰ χτίσῃ ἓνα μαρμάρينو παλάτι, καὶ θὰ βάλῃ ἕως τῆς θύρας ἀκοίμητο φρουρὸν νὰ τὸ φυλάῃ μὲ ζήλεια, καὶ μέσα, ὅ,τι τὴ δόξασε: τουφέκια, καρποφύλλα, λόγγες αἱμοτοστάλαχτες, βροντόφωνα κανόνια, ξάρτια, κατάρτια ὀρθόκορφα, δαυλοὺς, κουπιά, τιμόνια, καὶ μέσα ἕως ὅλα τᾶρματα τὰ τόσο τιμημένα θὰ βάλῃ μὲ καμάρι τῆς καὶ τῆ δικῆ σου πέννα.

ΣΜΥΡΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Φρονῶν, ὅτι ἡ ἐπιτελεσθησομένη ἑορτὴ καὶ πανηγυρὶς ἔσται τοιαύτη, ὅχι μόνον διὰ τὸν τιμώμενον ἄνδρα καὶ διὰ τὴν τιμωμένην δημοσιογραφίαν, ἀλλὰ

καὶ ἑορτὴ Ἰδέας, ὡς λίαν ὀρθῶς ἐν τῷ προγράμματι ἀναγράφεται, τὴν δὲ τιμωμένην Ἰδέαν ἐν ταῖς τελεσθησομέναις ἑορταῖς θεωρῶν ἐν τῷ θριάμβῳ πράγματι τῆς Ἰδέας, ὑπὲρ ἧς ἀκουράστως εἰργάσθη ἐπὶ πενήκοντα συναπτὰ ἔτη καὶ τῆς ὁποίας τὸν θρίαμβον ἐπέζησε νὰ ἴδῃ καὶ χαιρετίσῃ ἐν ταῖς ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ Ἑλληνικοῦ πανηγυριζομέναις μεγάλαις ταύταις ἡμέραις εὐκλεῶν θριάμβων καὶ νικῶν καὶ τροπαίων περιφανῶν καὶ πρωτοφανῶν ἐν τῇ τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους Ἱστορίᾳ, συγχαίρω τῷ φίλῳ κ. Στ. Βουτυρᾷ, ὅχι διότι τὸ ἔργον του ἦτο τόσο γόνιμον καὶ ἠὺλογημένον καὶ τόσο ἐξετιμήθη καὶ δι' αὐτὸ τόσο ὠραῖαι ὠρίσθησαν ἑορταὶ καὶ πανηγύρεις, ἀν καὶ ταῦτα πάντα δὲν εἶναι μικραὶ ἀφορμαὶ διὰ νὰ σεμνύνηται ὁ τόσο μεγάλαις καὶ χρησίμοις εἰς τὸ Γένος παρασχὼν ὑπηρεσίας φίλος, ὅσον διότι ἠξιώθη νὰ ἴδῃ τὸν θρίαμβον τῆς Ἰδέας, ὑπὲρ ἧς ἠγωνίσθη, πρᾶγμα τόσο σπάνιον εἰς τοὺς ἀποστόλους καὶ μάρτυρας τῶν μεγάλων Ἰδεῶν. Διότι σχεδὸν οἱ πάντες μόνον τοὺς μόχθους καὶ τοὺς κόπους τῆς σπορᾶς τῆς Ἰδέας δοκιμάζουσι, χωρὶς νὰ δοκιμάσωσι καὶ τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ θερισμοῦ ἐν ᾧ ὁ κ. Βουτυρᾶς ἠξιώθη νὰ χαιρετίσῃ αὐτὴν τὴν σπανίαν καὶ μοναδικὴν εὐδαιμονίαν, τῆς ὁποίας γλυκυτέραν δὲν πιστεύω νὰ ἠσθάνθη ἡ γεροντικὴ του ψυχὴ, διότι τώρα καὶ αὐτὸς δύναται νὰ εἴπῃ, ὡς ὁ Συμεὼν ὅτι εἶδε τὸ φῶς τὸ εἰς ἀποκάλυψιν Ἑθνῶν καὶ τὴν δόξαν τοῦ νέου Ἰσραήλ, ὑπὲρ ἧς ἡ βαρεῖα καὶ σιδηρᾶ γραφὶς τοῦ δημοσιογράφου οὐδὲ μίαν στιγμὴν ἀνέσεως τῷ ἔδωκε καθ' ὅλην τὴν μακρὰν καὶ ἔνδοξον σταδιοδρομίαν του.

Α. ΦΡΑΝΤΖΗΣ *Συνταγματάρχης*

Ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα, φωτοβόλος διὰ μέσου τῶν αἰώνων, δὲς τῆς Ἰδέας ἐφέρετο κατὰ τὰς σκοτεινὰς νύκτας τοῦ Ἑθνους, τὸν ἀκοίμητον δοῦλον φωτίζουσα εἰς τὸν δρόμον τῆς Ἐλευθερίας. Πλήν ἡ δᾶς, πυρκαϊά, τὸν κόσμον φωτίσασα εἰς τὸ 21, πυγολαμπὶς εἰς χεῖρας ἀναξίων ἐπιγόνων κατήνησεν ὑποτρέμον καὶ διαλείπον τὸ φῶς τῆς Ἰδέας, κατὰ τὰς θυέλλας τῆς

Φυλῆς νὰ σβεσθῆ ἔκινδύνευε· ψυχαὶ ταπειναὶ καὶ καρδία ἀσθενεῖς, πνεύματα τυφλὰ καὶ χεῖρες τρέμουσαι, τὴν φλόγα νὰ ἀναρῶσιπιδισον ἀνίκανοι, διεδέχοντο ἀλλήλας ὡς ὁδηγὸς τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰς τὸν πλήρη ἀκανθῶν καὶ τριβόλων δρόμον του· Εἰς αὐτὰς τὰς στιγμὰς ὁ Βουτυρᾶς καὶ οἱ ἄλλοι τοῦ Γένους ἐπίλεκτοι τὴν δᾶδα ἤρπασαν· καὶ τὴν φλόγα τῆς ψυχῆς των εἰς τὸ φῶς τῆς πυγολαμπίδος προσέθεσαν· καὶ τὰς καρδίας των προστάτιδας κατὰ θυελλῶν καὶ καταγίδων προέταξαν καὶ τέλος τὴν δᾶδα καταυγάζουσαν εἰς τὰς στιβαρὰς τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Φυλῆς χεῖρας παρέδωκαν· καὶ ὁ Ὁδηγὸς οὗτος, τὸ καταυγάζον φῶς εἰς Ἥλιον ἀνέπτυξε καὶ ἡ Ἰδέα ἤδη ἐκ νέου χωρεῖ γοργή, ἀκάθεκτος τὸν φωτεινὸν τῆς δρόμον μὲ τέρμα τὸ ἄπειρον, μόνον σύνορον τῆς Ἰδέας.

— Λονδῖνον —

Κ. ΧΡΥΣΑΦΙΔΗΣ, Δημοσιογράφος

Σταῦρος ὁ Βουτυρᾶς, ὁ πρῦτανις τῶν Ἑλλήνων δημοσιογράφων, ὁ γενναῖος ἀγωνιστῆς, ὁ πάντοτε ὑψηλὰ τὴν σημαίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ κρατήσας, ὁ διὰ τοῦ «*Νεολόγου*» του ἐπὶ μακρὰ ἔτη φωτίσας καὶ καθοδηγήσας τὴν ἑλληνικὴν δημοσίαν γνώμην ἐν Τουρκίᾳ, ὁ βαθὺς ἱστορικός, εἶναι μία δύναμις τῆς ἑλληνικῆς δημοσιογραφίας, εἶναι ἀνὴρ πανελλήνιος, ἀνὴρ ἔθνικός, καί, ὡς ἔγραφον τὰς ἡμέρας ταύτας ἐν παρισινῷ φύλλῳ, ἡ πεντηκονταετηρὶς τοῦ σταδίου τοιούτου ἔθνικοῦ ἀνδρὸς ἀποτελεῖ γεγονὸς ἔθνικόν.

Καθ' ὅλον τὸν δημοσιογραφικὸν του βίον Σταῦρος ὁ Βουτυρᾶς ἔβλεπεν ἐν γλυκῷ ὄνειρον, αὐτὸ δὲ τῷ παρεῖχεν ἐκάστοτε νέας δυνάμεις ὅπως παλαιῶν κατὰ τοσούτων ἀντιξόων περιστάσεων, αἵτινες περιέβαλλον τὴν ἐν Τουρκίᾳ ἑλληνικὴν δημοσιογραφίαν, τὸ ὄνειρον δὲ τοῦτο ἦτο· Ἑλλάς μεγάλη, ἰσχυρά, Ἑλλάς περισυλλέγουσα ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς πάντα τὰ ὑπὸ δουλείαν τέκνα τῆς. Ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλάδος ἠξίωσεν αὐτὸν νὰ ἴδῃ πραγματοποιούμενον τὸ ὄνειρον τοῦτο κατὰ τὰ τρία τέταρτα αὐτοῦ. Ἐπὶ τῇ

πεντηκονταετηρίδι δὲ ταύτῃ τῷ εὐχομαι ἀπὸ καρδίας ν' ἀξιοθῆ νὰ ἴδῃ τὴν πραγματοποιήσιν τοῦ ὄνειρου του ἐν τῷ συνόλῳ αὐτοῦ. Καὶ θὰ τὸ ἴδῃς, ἀγαπητὲ καὶ σεβαστέ μοι Βουτυρᾶ. Πρὸς τὰ ἐκεῖ βαίνουνσι τὰ πράγματα· πάντα τὰ νῦν συμβαίνοντα, ὠραῖα καὶ θαυμαστά καὶ ἀνέλπιστα, προλέγουσιν ἡμῖν ὅτι ὁ διακαῆς σου πόθος, ὁ πόθος πάντων τῶν Ἑλλήνων, ἐκπληρωθήσεται.

Ἐν συγκινήσει χαράττω τὰς γραμμὰς ταύτας, διότι δὲν ἔλησμόνησα, ὅτι παρὰ Σταύρω τῷ Βουτυρᾶ, τῷ μεγάλῳ διδασκάλῳ τῶν ἑλλήνων δημοσιογράφων, καὶ ἐν τοῖς γραφείοις τοῦ «*Νεολόγου*» ἠρξάμην κἀγὼ τοῦ δημοσιογραφικοῦ μου σταδίου. Περὶ τοῦ Βουτυρᾶ δὲ θὰ ἠδυνάμην νὰ γράψω στήλας, σελίδας ὀλοκλήρους, πλὴν ἡ ἐγκύκλιος τῆς πρὸς διοργάνωσιν τῆς ἑορτῆς καταρτισθείσης Ἐπιτροπῆς ζητεῖ «*σύντομον, δεκάστιχον περίπου, γνώμην ἢ σκέψιν σχετικὴν, πρὸς δημοσίευσιν αὐτῆς ἐν τῷ ἐκδοθησομένῳ λευκώματι*».

Καὶ λοιπόν, ἀνάγκη καὶ θεοὶ πείθονται.

— Γενεῖν —

SISMANNOGILIO

ΤΥΠΟΙΣ Α. Κ. ΓΕΡΑΡΔΟΥ, ΚΩΝ/ΠΟΛΙΣ